

нажъ съмъ решилъ да замина, да не говоря тамъ вънъ нищо лошо. — Подиръ пладне купихъ у Карастоянова сбирка отъ фотографии. Съ Сарафова намѣрихъ файтонджия за Татаръ-Пазарджикъ, ерменецъ Агопъ. Голѣмия си куфаръ ще изпратя чрезъ експедитора Шернеръ напредъ за Оршова. — Следъ вечеря Стоиловъ дойде у мене. — Голѣмъ скандалъ съ процеса на Бодилникъ! Безсмислицитъ на Allg. Zeitung, че румелийската народна партия искала Груича (!) на мѣстото на Щрекера — той миналъ отъ Цариградъ презъ Пловдивъ и разгледалъ Румелия.

Много се колебаехъ. Недоволството отъ цѣлия нещастенъ и безплоденъ опитъ много често вече взимаше връхъ. Имаше минути, както презъ м. май, презъ софийската пролѣтъ съ цѣфналитъ вишни, когато се носѣхъ на златни облаци и блѣнувахъ за освобождение отъ това доброволно изгнание, за 4 месечно научно пѣтуване изъ Румелия и България. Колко бѣхъ щастливъ! Следъ това дойде историята съ моето заличаване отъ бюджета и моето наново приемане; примирение. Постоянна борба на оптимизма съ песимизма, най-бързитъ преходи отъ едното състояние въ другото презъ единъ и сѣщи день, и не веднажъ. При това страшната минала зима, безъ всѣкакви удобства. Съжаления за изгубената научна кариера; то ме обхващаше всѣкога, когато надзѣртахъ въ своитъ книги. За събиране на тукашни материали глупостта на домородцитъ не ми даваше възможность; дори и българска граматика не съставихъ, всички форми. Най-щастливото време бѣше първата седмица въ Рила. Следъ това болно ме засегна аферата Кирковъ—Горановъ. Презъ кюстендилското ми пѣтуване ме измѣчваше постоянната несигурность, какво ще бѣде по-нататкъ, вътрешно огорчение. Изгубена година. На литературното поле отъ 1871. г. първиятъ пробѣлъ, безъ статия, безъ гласъ. Имайки отпускъ за пѣтуване въ „Европа“, ще го използвамъ за пѣтуване въ Румелия, за да упозная тамошнитъ българи. Въ София криехъ своитъ намѣрения, като казвахъ, че заминавамъ презъ Цариградъ и Галацъ за Прага. Сега при заминаването ми отъ „Боклукополисъ“ виждамъ, че хората все пакъ хранятъ симпатии къмъ мене, не съмъ имъ безразличенъ. Народътъ, а не правителството, Йос. Ковачевъ бѣше правъ. Какво ще ми кажатъ въ Прага, когато имъ разправя обширно тѣзи работи? Ще ли видя София тази година повторно?

2/14 септемврий. Сутринтъ заминахъ за Татаръ-Пазарджикъ, 16—19, четири дена останахъ въ Пловдивъ, на 20 презъ Чирпанъ отидохъ въ Ески Заара, тамъ стояхъ два дена (21, 22), на 23 бѣхъ въ Казанлъкъ, на 24 въ Габрово, на 25 заминахъ за Търново, на 26 и 27 останахъ въ Търново, на 28 заминахъ за Русчукъ, гдето видѣхъ княза, на 29 по Дунава потеглихъ нагоре и презъ Виена стигнахъ въ Прага. Пѣтниятъ дневникъ е въ особенна книга.